

Αθωνική

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2006 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 130

Πολιτεία

Ζηλοτυπία και Φθόνος

Μακάριος είναι εκείνος που δεν έχει ύποταχθη στον φθόνο και στην ζηλοτυπία, διότι η ζηλοτυπία και ο φθόνος αλληλοεξαρτώνται και αυτός που έχει τό ένα από αυτά τά πάθη, έχει και τά δύο μαζί.

Μακάριος, λοιπόν αληθινά, είναι αυτός που δεν κατακρημνίσθηκε σ' αυτά τά πάθη, ούτε πληγώθηκε από κανένα από αυτά. Διότι αυτός που ζηλεύει τον αδελφό του, για να τον αδικήσει, καταδικάζεται μαζί με τον διάβολο. Αυτός που ζηλεύει είναι νικημένος· κυριαρχείται και από τό μίσος, κυριαρχείται και από την έχθρα και στενοχωρείται για την προκοπή των άλλων. Αυτός όμως που δεν έχει φθόνο ή ζηλοτυπία, ποτέ δεν λυπάται για την προκοπή των άλλων.

Όταν τιμάται κάποιος άλλος, ο ίδιος δεν ταραζεται· όταν εξευφώνεται κάποιος άλλος, ο ίδιος δεν αγωνιά· διότι σε όλους δίνει τό προβάδισμα, όλους τούς έχει ανώτερους από τον εαυτό του. Θεωρεί τον εαυτό του ανάξιο και χειρότερο από όλους. Δεν προσπαθεί να κερδίση την εκτίμησι αυτός που δεν έχει φθόνο. Χαίρεται μαζί μ' αυτούς που χαίρονται. Ποτέ δεν περιβάλλει τον εαυτό του με δόξα. Συμπαραστέκεται σ' αυτούς που προσοδεύουν· αισθάνεται αγαλλίασι μαζί μ' αυτούς που βαδίζουν όρθα· και αυτούς που ζουν με όρθό τρόπο τούς επαινεί. "Αν δη κάποιον αδελφό να κατορθώνη κάτι με κόπο, δεν τον εμποδίζει, αλλά τον παροτρύνει με τίς συμβουλές του. "Αν δη έναν άλλον να επιστρέφη από την πλάνη, δεν τον κατηγορεί, αλλά του συμπαραστέκεται. "Αν δη αδελφό να υποπίπτη σε παράπτωμα, δεν τον εξευτελίζει, αλλά τον καθησυχάζει με όρθό τρόπο. "Αν δη κάποιον να όργιζεται, δεν τον ταραζει περισσότερο, αλλά τον καταπραύνει με αγάπη, συμφιλιώνοντάς τον με την ειρήνη. "Αν δη κάποιον να λυπάται, δεν αδιαφορεί, αλλά τον συμπονεϊ και τον παρηγορεί με λόγια ωφέλιμα. "Αν δη κάποιον αγράμματο ή άπλοϊκό, προθυμοποιείται να τον διδάξη και να τον οδηγήση εκεί όπου είναι τό συμφέρον του. "Αν δη κάποιον να έχη άγνοια, τον οδηγεί χωρίς φθόνο στο καλύτερο. "Αν πάλι δη κάποιον να κοιμάται τον καιρό της ψαλμωδίας, με προθυμία τον ξυπνά.

Και για να μιλήσω με συντομία· αυτός που δεν έχει φθόνο και ζηλοτυπία, για τίποτε δεν βρίσκεται σε έχθρα με τον πλησίον του, αλλά χαίρεται για κάθε προκοπή και κάθε ενάρετη πράξι του.

Όσιου Έφραϊμ του Σύρου

ΓΕΡΟΝΤΩΝ

✘ Νά κάνετε πολλή προσευχή για τό θέμα της σαρκός. Η άμαρτία αυτή μπαίνει με τό τσουβάλι και βγαίνει με την βελόνα. Χρειάζεται προφύλαξι από παντού και πάντοτε.

✘ "Όταν κάποιος είναι ελεύθερος, έχει δικαιώματα και υποχρεώσεις. "Όταν γίνη έγγαμος, έχει ελάχιστα δικαιώματα και πάρα πολλές υποχρεώσεις. "Όταν όμως άποκτήσει και τέκνα, δεν έχει καθόλου δικαιώματα, αλλά μόνο υποχρεώσεις.

† Γέρων Επιφάνιος

✘ Η ψυχή είναι ένας κήπος χωρισμένος σε δύο μέρη. Στόν μισό φυτρώνουν άγκάθια, στόν άλλο μισό λουλούδια· και έχουμε μία δεξαμενή νερού (τίς δυνάμεις της ψυχής) με δύο βρύσες και δύο αύλακια. Η μία κατευθύνει τό νερό στα άγκάθια και η άλλη στα λουλούδια. Κάθε φορά μόνο μία βρύση μπορώ ν' άνοιξω. Άφήνω άπότιστα τά άγκάθια και μαραίνονται, ποτίζω τά λουλούδια και άνθίζουν.

† Γέρων Πορφύριος

✘ Στήν περίπτωση της άσθενείας ο ενάρετος Χριστιανός ύποτάσσεται ταπεινά στο θέλημα του Θεού. Δέχεται την δοκιμασία ως δώρο της άγάπης Του. Πιστεύει ότι ο πόνος είναι τό εύεργετικό μέσον, με τό όποιο θά καταρτισθη περισσότερο και θά άποκομίση μεγάλη πνευματική ωφέλεια.

✘ Η ειρήνη είναι καρπός του Άγίου Πνεύματος. "Όταν δεν έχουμε σύνδεσμο και ένότητα με τον Κύριο, που θά βρούμε την ειρήνη; Δεν πωλείται σε κανένα εργαστήριο, σε κανένα δρόμο, σε καμιά ιδεολογία· από τον Χριστό ξεκινά. "Όμως ο κόσμος επιδιώκει άλλα πράγματα, κάθε άλλο παρά αγιότητα και ειρήνη.

† Γέρων Ευσέβιος

✘ Τόσην χάριν δικαιούται εις εαυτόν να έχη ο άνθρωπος, όσον πειρασμόν εύχαρίστως ύπομένει, όσον βάρος του πλησίον του άγογγύστως βαστάζει.

✘ Μήν αφήνης τον καιρόν να περνά, διότι τον χρόνον όπου ξοδεύεις άσκόπως και μάταια κάθε ήμέραν, δεν θά τον ξαναβρής. Και θά δώσης λόγον δι' όλες τίς ήμέρες και ώρες της ζωής σου.

† Γέρων Ίωσήφ

Ο

Ίακωβος ὁ Ἀδελφόςθεος, Ἀπόστολος τοῦ Κυρίου καί πρῶτος Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων, καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἰουδαία καί ἦταν υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ, πού γιὰ τὴν ἀρετὴ του ἐμνηστεύθη τὴν ἀειπάρθενο Θεοτόκο. Στὴν ἀρχὴ ὠνομαζόταν Ἰοβλίας, πού στὴν ἑβραϊκὴ γλῶσσα σημαίνει "δίκαιος", γιατί ἀπὸ παιδὶ ἦταν ἐνάρετος καί ἐγκρατής. Ἔβλεπε πάντα τὸ δίκαιο. Σ' ὅλη του τὴν ζωὴ δὲν ἔφαγε τίποτε ζωντανό, οὔτε κρέας, οὔτε ψάρι, οὔτε ἦπτε κρασί, μόνο μὲ νερό ξεδιψοῦσε. Ἐτρωγε μόνο ψωμί καί τὰ γόνατά του, πού μόνο τὸ δέρμα τους φαινόταν μὲ τὰ κόκκαλα, φανέρωναν τὶς μετάνοιές του. Φοροῦσε ἓνα τρίχινο ράσο καί ἓνα λινό, ὅταν ἔμπαινε στὸ ἱερό.

Μετὰ τὴν ἐνανθρώπησι τοῦ Κυρίου ἔγινε Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἦταν θεωρητικός, ταπεινός καί μέτριος. Ὑπέγραφε ὡς "Ἰάκωβος, Θεοῦ καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δούλος", χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦ οὔτε ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλεῖα καί τὰ ἀξιώματα πού εἶχε, Ἐπίσκοπος, Ἀπόστολος ἢ Ἀδελφόςθεος. Ὡς θεωρητικός καί πάνσοφος γνώριζε ὅτι ἡ θλίψι φέρνει τὸν ἄνθρωπο κοντὰ στὴν ἀρετὴ καί ἔλεγε:

"Ὅταν περιπέσητε εἰς διαφόρους πειρασμούς, ἀδελφοί μου χαίρετε, ὅτι μακάριος ὁποῖος ὑπομείνει πειρασμούς, διότι αὐτὸς δόκιμος γενόμενος, θέλει λάβει τὸν στέφανον τῆς ζωῆς".

Τὸν θεῖο Ἰάκωβο εἶχαν σέ μεγάλη εὐλάβεια ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι καί φύλαγαν τὰ λόγια του ὡς νόμο. Ὅταν οἱ Ἀντιοχεῖς συζητοῦσαν γιὰ τοὺς Ἕλληνας πού γίνονταν Χριστιανοί, ἂν πρέπει νὰ περιτέμνωνται, καί ἔγραψαν γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι στοὺς Ἀποστόλους γιὰ ν' ἀποφασίσουν, μόνο ὁ μέγας Ἰάκωβος τόλμησε νὰ μιλήσει, λέγοντας:

"Ἐγὼ κρίνω, νὰ μὴ πειράζωμεν τοὺς ἐπιστρέφοντας, ἀλλὰ μόνον νὰ ἀπέχωσιν ἀπὸ πορνείας, ἀπὸ πνικτῶν καί εἰδωλόθυτον".

Καί ἔγινε αὐτὸ πού εἶπε ὁ Ἰάκωβος, γιατί οἱ Ἀπόστολοι τὸν τιμοῦσαν ὡς ἀνώτερο.

Ὡς Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων ἦταν ὁ μόνος πού εἰσερχόταν στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὄχι μιά φορά τὸν χρόνο, ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ κάθε μέρα, καί ἦταν πάντα γονατισμένος, ἱκετεύοντας τὸν Κύριο γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ λαοῦ.

Ἔτσι θεάρεστα πολιτευόταν ὁ Ἰάκωβος, ἀλλὰ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς Ἰουδαίους στράφηκαν ἐναντίον του καί τοῦ ζήτησαν νὰ ἀρνηθῆ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ. Μερικοὶ τὸν ρωτοῦσαν:

"Εἰπέ ἡμῖν, δίκαιε, ποία εἶναι ἡ θύρα τοῦ Ἰησοῦ;"

Ὡς δίκαιος, δίκαια τοὺς ἔδωσε ἀπάντησι:

"Οὗτος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ τῷ Πατρὶ ὁμοούσιος".

Μερικοὶ πίστευαν τὰ λόγια του, ἄλλοι δὲ νόμιζαν ὅτι κάνει λάθος, γιατί οἱ αἰρετικοὶ ἐκεῖνοι οὔτε στὴν ἀνάστασι πί-

στευαν, οὔτε στὴν ἀνταπόδοσι τῶν πράξεων. Οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ Γραμματεῖς ἰσχυρίζονταν ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πιστέψουν ὅλοι στὸν Χριστό. Πῆγαν λοιπὸν στὸν Ἰάκωβο καί τὸν παρεκάλεσαν:

"Παρακαλοῦμεν σέ, δίκαιε, δίδαξον τὸν λαόν, διότι ἐπλανήθησαν καί πιστεύουσιν εἰς τὸν Ἰησοῦν, θαρρούντες ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός. Ὅθεν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν ὁποῖαν θά συγκεντρωθῶσι, κατάπεισον αὐτοὺς νὰ μὴ πλανῶνται πιστεύοντες εἰς ἓναν ἄνθρωπον· σέ παρακαλοῦμεν, ποιήσον τὴν χάριν ταύτην, διότι ἡμεῖς μαρτυροῦμεν ὅτι εἶσαι δίκαιος καί δὲν κρίνεις μεροληπτικῶς. Διὰ τοῦτο σέ παρακαλοῦμεν νὰ ἀνέλθης εἰς τὸ πτερύγιον τοῦ Ναοῦ, διὰ νὰ σέ βλέπη ὁλος ὁ λαός καί νὰ ἀκούσῃ τοὺς δικαίους λόγους σου".

Ἔτσι λοιπὸν, ὅταν συγκεντρώθηκε πλῆθος μεγάλο ἀπ' ὅλες τὶς φυλές καί τὰ ἔθνη, Ἑβραῖοι καί Χριστιανοί, ἀνέβασαν οἱ

ψευδεῖς καί ἄδικοι τὸν θεῖο Ἰάκωβο στὸ ὑψηλότερο μέρος τοῦ Ναοῦ, λέγοντας μεγαλοφῶνως γιὰ νὰ τοὺς ἀκούσουν ὅλοι:

"Εἰπέ ἡμῖν, δίκαιε,

ἐπειδὴ εἰς σέ ὅλοι πιστεύομεν, τί λέγεις διὰ τὸν Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον ἐσταύρωσεν ὁ Πιλάτος, ὁ δὲ λαός, νομίζων ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός, πλανᾶται καί πιστεύει εἰς αὐτὸν ὡς Θεόν; Φανέρωσον ἡμῖν καί ἀπάγγειλον τὴν ἀλήθειαν".

Τότε ὁ Ἰάκωβος δὲν ἐδειλίασε, ἀλλὰ ἄφησε τὴν ψυχὴ καί τὴν φωνὴ του ἐλεύθερες:

"Τί μέ ρωτᾶτε διὰ τὸν Ἰησοῦν; Αὐτὸς κάθηται εἰς τὸν οὐρανόν ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ. Αὐτὸς πάλιν θά ἔλθῃ ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ καθεζόμενος, ἵνα κρίνῃ μέ

δικαιοσύνην τὴν οἰκουμένην ἅπασαν".

Οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ Γραμματεῖς ὠρμησαν τότε πάνω του, φωνάζοντας πρὸς

τὸ πλῆθος: "Ὡς καί ὁ δίκαιος ἐπλανήθη". Σάν ἄγρια θηρία τὸν ἄρπαξαν καί τὸν ἔρριξαν ἀπὸ ψηλά κατὰ γῆς. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ἰάκωβος δὲν πέθανε ἀμέσως, ἄρχισαν νὰ τὸν λιθοβολοῦν, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔλεγε: "Κύριε Θεέ Πάτερ, συγχώρησέ τους, διότι δὲν γινώσκουσι τί ποιοῦσιν".

Ἐνας ἱερεὺς, ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ρηχάβ, τοὺς φώναζε νὰ σταματήσουν. Τότε κάποιος ἄρπαξε ἓνα ξύλο, κτύπησε τὸν Ἰάκωβο δυνατὰ στὸ κεφάλι καί τὸν σκότωσε. Οἱ φονεῖς πῆραν τὸ σῶμα του καί τὸ ἔθαψαν κοντὰ στὸν Ναό.

Ἐπῆρξαν ὅμως μερικοὶ πού ἔφεραν βαρῶς τὸν φόνον αὐτὸν καί ἔστειλαν κρυφὰ γράμματα στὸν Ἀγρίππα, πού ἦταν διάδοχος τοῦ Ἡρώδη, παρακαλώντας τον νὰ διατάξῃ τὸν Ἄνανο, νὰ μὴ τολμήσῃ πιά χωρὶς τὴν θέλησι ἐκεῖνου νὰ συγκαλέσῃ συνέδριον. Ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας στέρησε τότε τὸν Ἄνανο ἀπὸ τὴν ἱερwsύνην του καί ἔβαλε ἄλλον στὴν θέσι του. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἰακώβου, ἔπαθαν πολλὰ κακά. Ἡ μνήμη τοῦ Ἀδελφόςθεου Ἰακώβου ἐορτάζεται στίς 23 Ὀκτωβρίου.

Ἰάκωβος

Ἀδελφόςθεος

ΧΡΕΟΣ μας είναι τό ΣΩΣΤΟ

Κάποτε, ο Άγιος Σάββας ταξίδεψε στην Κωνσταντινούπολι, κατόπιν παρακλήσεως του Πατριάρχη Ίεροσολύμων Πέτρου. Σκοπός του ταξιδιού ήταν να μεσιτεύση προς τόν Ίουστινιανό και να κατευνάσῃ τόν θυμό του γιά τούς Χριστιανούς τῆς Παλαιστίνης. Ὁ βασιλεύς ἐνόμιζε, ἀπό συκοφαντία, ὅτι οἱ Χριστιανοί εἶχαν γίνει ἡ ἀφορμή ν' ἀποστατήσουν οἱ Σαμαρεῖτες.

“Ὅταν ὁ Ἅγιος Σάββας ἔφθασε στήν Πόλι, ὁ Ίουστινιανός τόν ὑποδέχθηκε μέ ἐπισημότητα καί τιμές. Μόλις τόν εἶδε, σηκώθηκε ἀπό τόν θρόνο του καί τόν ἀσπάσθηκε μέ πολλή εὐλάβεια. Κατόπιν, τόν ἔβαλε νά καθῆσῃ κοντά του καί ὁ Ἅγιος τοῦ ἀνιστόρησε τόν σκοπό τοῦ ταξιδιού του. Ὁ βασιλεύς ὄχι μόνο τοῦ παραχώρησε προθυμότητα αὐτά πού τοῦ ἐζήτησε, ἀλλά καί τόν παρεκάλεσε ἐπίμονα νά δεχθῆ μιὰ μεγάλη χρηματική δωρεά γιά τὰ Μοναστήρια του. Ὁ Ἅγιος Σάββας τοῦ ἀπάντησε:

“Σ' εὐχαριστῶ, βασιλεῦ μου· μά χρήματα καί τὰ χρειαζόμενα γιά τήν συντήρησί μας θά μάς τά δώσῃ Αὐτός πού συντηρεῖ τόν κόσμο ὅλο· Αὐτός πού ἔθρεψε πλουσιοπάροχα τόν ἀπειθάρχητο λαό μέσα στήν ἔρημο κι ἔκαμε νά πηδήσῃ νερό μέσα ἀπό τόν βράχο. Καί δέν θά μάς δώσῃ τὰ χρειαζόμενα μονάχα, μά κι ἄλλα πολλά πού θά μάς περισσεύουν. Μά ἀφοῦ θέλεις τόσο πολύ νά μάς εὐεργετήσῃς, ὑπάρχουν καί ἄλλοι πολλοί τρόποι νά μάς δείξῃς τήν καλωσύνη σου”.

Καί ἄρχισε νά τοῦ ἀραδιάζῃ μερικά κοινωφελῆ αἰτήματα. Πρῶτον, νά τούς δώσῃ ἀτέλεια γιά κάμποσο καιρό, ἐπειδή εἶχαν κακοπαθήσει ἀπό τούς Σαμαρεῖτες. Δεύτερον, νά κτίσῃ ἕνα ξενοδοχεῖο γιά ὅσους ταξιδεύουν στήν Ἁγία Πόλι νά προσκυνήσουν τόν Τιμιο Σταυρό. Τρίτον νά περιορίσῃ τούς αἰρετικούς. Τέλος, νά κτίσῃ ἕνα κάστρο, γιά νά καταφεύγουν ἐκεῖ οἱ ἀδελφοί τῶν Μοναστηριῶν, ὅταν γίνονται βαρβαρικές ἐπιδρομές.

Μόλις ἔκανε αὐτές τίς προτάσεις ὁ Ἅγιος Σάββας, ὁ Ίουστινιανός, σάν νά τό εἶχε ἀπό καιρό στόν νοῦ του καί νά λαχταροῦσε νά εὐεργετήσῃ τόν Ἅγιο, ἔδωσε διαταγές καί ἔστειλε γράμματα παντοῦ νά γίνουν ἀμέσως ὅσα τοῦ εἶχε ζητήσει. Ἐβαλε μάλιστα καί τήν βασιλική του σφραγίδα. Κατόπιν, ἀποτραβήχθηκε στήν Μαγναύρα μαζί μέ τόν Τριβωνιανό τόν νομοδιδάσκαλο καί πῆρε μαζί του συνέδρου καί τόν Ἅγιο Σάββα.

Ὅταν ἐβράδειασε καί ἔγειρε ὁ ἥλιος, ὁ Πατήρ Σάββας ἀποτραβήχθηκε λίγο ἀπόμερα καί ἄρχισε νά προσεύχεται στόν Θεό, λέγοντας τούς ἱερούς ψαλμούς τοῦ Δαβίδ. Ὁ Ἱερεμίας, ὁ ὑποτακτικός του, τόν ἐρώτησε: “Γιατί, Πάτερ μου, ἐνῶ ὁ βασιλεύς δείχνει τόση μεγάλη προθυμία νά ἰκανοποιήσῃ τὰ αἰτήματά του, ἐσύ τόν παράτησες ἔτσι καί ἀποτραβήχθηκες ἐδῶ;” Καί ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε:

“Αὐτό πού κάνω, τέκνον μου, εἶναι τό πρεπούμενο καί τό σωστό· κι αὐτό εἶναι τό χρέος μας. Πάντα πρέπει νά προσέχῃς, νά μὴν παρασυρθῆς ἀπό κάποια ἀνάγκη σέ κολακεία· οὔτε καί νά δείξῃς σέ κανένα δουλοπρέπεια. Ἄλλά πρέπει νά εἶσαι σέ ὅλα σου μετρημένος, στοχαστικός καί σεμνός. Ἡ μέλισσα, ὅπου καί νά πάῃ, μέλι θά κάνῃ. Καί ὁ ἄνθρωπος, ὅπου καί νά βρεθῆ, τό καλό καί τό ἀγαθό πρέπει νά πραγματοποιηῆ”.

Ἀπό τό βιβλίον “Σοφία Θεοφόρων Πατέρων”

Ἀπό τό **ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ**

ΤΙΜΗ καί ΚΑΤΑΦΡΟΝΙΑ

Ἔνας νέος εὐσεβῆς πῆγε κάποτε νά συμβουλευθῆ τόν Ὅσιο Μακάριο.

- Πῶς μπορῶ ν' ἀποκτήσω ταπεινοφροσύνη, Ἅγιε Πατέρα; τόν ἐρώτησε.

- Ν' ἀποφεύγῃς τόν ἀνθρώπινο ἐπαινο, τοῦ εἶπε ὁ Γέροντας, καί ν' ἀγαπᾷς τήν καταφρόνια.

Ὁ νέος τόν κοίταξε σαστισμένος.

- Δύσκολο πράγμα, μονολόγησε, πολύ δύσκολο πράγμα.

Τότε ὁ σοφός Γέροντας τόν συμβούλευσε:

- Ἄκουσε, παλληκάρι μου, Ἐδῶ πιό κάτω εἶναι τό κοιμητήριον. Πετάξου μιὰ στιγμή ὡς ἐκεῖ καί μέ ὅσες πέτρες βρεῖς μπροστά σου πετροβόλησε τὰ μνήματα. Πές καί ὅσες βρισιές θέλεις στούς νεκρούς.

Ὁ νέος ἔδειξε νά παραξενεύεται ἀπό τὰ λόγια τοῦ Ὀσίου Μακαρίου, ὡστόσο, ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπε. Πῆγε στό κοιμητήριον, μάζεψε ὅσες πέτρες βρῆκε καί πετροβόλησε τὰ μνήματα. Κατόπιν, ἄρχισε νά βρίζῃ μέ τόν χειρότερο τρόπο τούς νεκρούς.

Ὅταν τελείωσε, γύρισε πίσω στό καλύβι τοῦ Ὀσίου. Κι ἐκεῖνος τόν ἐρώτησε

- Τί σοῦ ἀποκρίθηκαν οἱ πεθαμένοι;

- Τίποτε, τοῦ ἀπάντησε ὁ νέος, ἀνασηκῶνοντας τούς ὤμους του.

- Κάνε τόν κόπο νά πᾶς ἄλλη μιὰ φορά στό κοιμητήριον, τοῦ εἶπε τότε ὁ Ὅσιος Μακάριος. Αὐτή τήν φορά ὅμως θά ἐπαινήσῃς τούς νεκρούς.

Πράγματι τό παλληκάρι ξαναπῆγε στό κοιμητήριον καί μέ τὰ πιό κολακευτικά λόγια ἄρχισε νά ἐγκωμιάζει τούς νεκρούς.

Ὅταν γύρισε πίσω στό καλύβι, ὁ Ὅσιος Μακάριος τόν ἐρώτησε

- Τί σοῦ εἶπαν τώρα;

- Τίποτε, ἀπάντησε ξανά ὁ νέος.

Καί ὁ Γέροντας τόν συμβούλευσε:

- Ἀπό τώρα νά κάνῃς κι ἐσύ τό ἴδιο γιά ν' ἀποκτήσῃς ταπεινοφροσύνη. Γίνε νεκρός τόσο γιά τήν τιμῆ, ὅσο καί γιά τήν καταφρόνια τῶν ἀνθρώπων. ❖

Ταπεινώσις καί εἰλικρινής Μετάνοια

Στὴν Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Παύλου ζοῦσε ἓνας Μοναχός μετ' ὄνομα Γρηγόριος, ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν κόσμον ἀκόμη στρυφνός, δύστροπος καὶ σέ ὅλα ἀνάποδος. Καλημέρα ἂν τοῦ ἔλεγε, ὅπως ἴσως θά σέ ἔβριζε, ἀλλά ἦταν καὶ πολὺ ἐνοχλητικός, φορτικός καὶ ἀπαιτητικός καὶ γενικά πρὸς ὅλους τοὺς Πατέρες μιλοῦσε πάντα αὐταρχικά. Οἱ Πατέρες βέβαια, γιὰ νὰ ἔχουν μισθὸ ἀπὸ τὸν Θεό, ἔκαναν ὑπομονή, ὅπως ὁ πανάγαθος Θεὸς κάνει ὑπομονή γιὰ τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ ἀμαρτήματά μας. Ὁ Γερο-Γρηγόρης ὅμως ἐκμεταλλεύταν τὴν ὑπομονή τῶν Πατέρων καὶ τὴν θεωροῦσε ἀδυναμία. Ἔτσι πῶς πολὺ ἀποθρασυνόταν καὶ αὐθαδίαζε.

Οὐράνιος Πατέρας μας, ὡστόσο, πού γνωρίζει καὶ ὑπομένει ὅλων τῶν ἀνθρώπων τὰ ἀμαρτήματα, πανσόφως οἰκονόμησε τὴν σωτηρία καὶ διόρθωσι τοῦ ταλαίπωρου Μοναχοῦ, ὁ ὁποῖος μιά μερὰ κατάλαβε πὼς δὲν ἔχει κανένα φίλον. Διότι ὅλοι ἀπέφευγαν τὴν συναναστροφή μαζί του, ἐπειδὴ, ὅσες φορές τὸν πλησίαζαν, ἔβρισκαν τὸν μελεῶ τους.

Ο Γρηγόριος ἄρχισε νὰ σκέπτεται στὰ σοβαρὰ καὶ τὰ μάτια του ἔτρεχαν σάν βρῦσες τὰ δάκρυα. Τόση μεγάλη ἦταν δὲ ἡ μεταβολή πού τοῦ ἔδωσε ὁ Θεὸς μέσα του, πού ἀπὸ τὸ παράπονον ἄρρωστησε βαρειά καὶ ἔπεσε στὸ κρεβάτι νὰ πεθάνῃ. Οἱ Πατέρες πῆγαν νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ νοσοκομεῖο τῆς Μονῆς, γιὰ νὰ μπορῇ ὁ ἀδελφός

νοσοκόμος νὰ περιποιηθῇ κι αὐτὸν μαζί με τὰ ἄλλα γεροντάκια πού ἦταν ἐκεῖ. Μόλις ὅμως ἄκουσαν τὰ ἄρρωστα γεροντάκια ὅτι θά πᾶνε ἐκεῖ τὸν Γερο-Γρηγόρη, ἐπαναστάτησαν καὶ μ' ἓνα στόμα εἶπαν: "Πατέρες, ἂν φέρετε ἐδῶ τὸν Γρηγόρη, τότε ἐμεῖς πρέπει νὰ φύγουμε ὅλοι ἀπ' ἐδῶ". Τόσο φόβον τὸν εἶχαν πάρει.

Οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς, γιὰ νὰ μὴ σκανδαλίσουν τὰ γεροντάκια, πού στίς τελευταῖες μέρες τῆς ζωῆς τους ἤθελαν λίγη ἡσυχία, ετοίμασαν ἓνα δωμάτιον ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον καὶ ἔβαλαν ἐκεῖ τὸν Γερο-Γρηγόρη. Ὁ δύστροπος Μοναχὸς ἐνοιωσε τὴν περιφρόνησιν τῶν ἄλλων καὶ μετάνιωσε εἰλικρινῶς. Μὲ συντριβὴ καρδιάς ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἰγούμενον καὶ τοὺς Πατέρες νὰ τὸν συγχωρήσουν γιὰ τὴν κακὴν του συμπεριφορά. Ἐκεῖνος, πού μέχρι τότε δὲν ἤθελε οὔτε νὰ κοινωνήσῃ καὶ στὴν ἐκκλησίαν μετ' ὅσον πῆγαινε, ζήτησε μετὰ δάκρυα στὰ μάτια νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ νὰ κοινωνήσῃ τὰ Ἄχραντα Μυστήρια.

Ἔτσι μετὰ ἀπὸ καθαρὴν ἐξομολόγησιν, εἰλικρινῆ μετάνοιαν, συντριβὴν καὶ ταπεινώσιν τοῦ φρονήματος, ἀξίωσε ὁ Θεὸς τὸν Γερο-Γρηγόρη νὰ λάβῃ τὴν Θείαν Κοινωνίαν καὶ μετ' ὅσον τελευταῖον αὐτὸν ἐφόδιον παρέδωσε τὴν ψυχὴν του καὶ ἔτυχε, μετ' ὅσον ἔλεος τοῦ Θεοῦ, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν μετ' ὅσον ἀκόσθον θάνατον καὶ μετ' ὅσον ἐλπίδα τῆς ψυχικῆς σωτηρίας νὰ εἰσέλθῃ στὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. ❖

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447-903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0,10 €

κωδ. ταχ. 2777

